

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718201643
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2718201643.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudcov JUDr. Ľubice Spálovej a JUDr. Petra Dumana, v spore žalobcu: U. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom F. P. XXX, zastúpený JUDr. Jánom Pekarom, advokátom, so sídlom Potočná 191/39, Skalica, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 28. októbra 2020, č.k. 9Csp/126/2018-166, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 701,34 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 701,34 eur od 1.9.2018 do zaplatenia (výrok I.) **p o t v r d z u j e .**

II. V napadnutej časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 701,34 eur (výrok II.) **m e n í** rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu na priznanie finančného zadosťučinenia **z a m i e t a .**

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 701,34 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 701,34 eur od 1.9.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 701,34 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Ďalej súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v plnom rozsahu (výrok III.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu (výrok IV.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1 a 2, § 9 ods. 2 písm. j), k), y) a § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 5 a 6, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456 a § 551 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej v texte aj „OZ“), ako aj § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere, ktorú súd vyhodnotil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere

uzatvorenú podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, teda nie ako revolvingovú zmluvu, nakoľko úver bol žalobcovi poskytnutý jednorazovo. V súvislosti s navrhovaným petítom žaloby, keďže žalobca sa domáhal zaplata sumy z titulu bezdôvodného obohatenia zrealizovaného formou zrážok zo mzdy zamestnávateľmi žalobcu, súd ako predbežnú otázku posúdil platnosť dohody o zrážkach zo mzdy. Dospel k záveru, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná v zmysle § 37 ods. 1 OZ, a to pre neurčitosť právneho úkonu. Predmetná dohoda totiž neobsahuje označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide, a ani výšku dohodnutých zrážok. Zároveň predstavuje formulárovú dohodu, ktorá so žalobcom ako spotrebiteľom nebola individuálne dojednaná a žalobca tak nemal možnosť ovplyvniť jej obsah, pričom svojím obsahom spôsobuje značnú nerovnováhu v zmluvnom postavení strán sporu v neprospech spotrebiteľa, teda žalobcu. Pri posudzovaní odplaty za spotrebiteľský úver súd uviedol, že odplata v prejednávanej veci vo výške 69,79% nie je oproti priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov platnej ku dňu podpísania zmluvy v rozsahu 46,06% sadzbou, ktorá by podstatným spôsobom túto sadzbu prevyšovala. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, že výšku odplaty je potrebné posúdiť ako neplatnú (úžernícku), súd dodal, že nie je možné porovnávať primeranosť výšky úrokovej sadzby bez porovnávania odplaty ako celku. Po preskúmaní zmluvy súd dospel k záveru, že táto obsahuje termín konečnej splatnosti úveru, keďže uvedená náležitosť vyplýva z počtu mesačných splátok vyjadreného v zmluve číslom 42. Vo vzťahu k ďalšej žalobcom namietanej absencii neplatnosti zmluvy spočívajúcej v neuvedení výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, súd uviedol, že pri posudzovaní tejto náležitosti vychádzal z eurokonformného výkladu predmetného ustanovenia, podľa ktorého nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, t.j. rozpis splátok po častiach, a teda by zmluva obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky, ako to konštatoval aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018. Rovnako súd dospel k záveru, že žalovaný v zmysle ustanovenia § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. s odbornou starostlivosťou posúdil schopnosť žalobcu ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, čo mal súd preukázané listinou Hodnotenie dlžníka, a tiež výpisom z účtu žalobcu. Súd však konštatoval, že v zmluve sú uvedené rozdielne obsahové náležitosti líšiace sa v údají o RPMN úveru (bod 5 predpokladaná výška RPMN 70,02% a bod 6 RPMN za úver 69,79%) a teda v prípade náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nemožno hovoriť o akceptácii návrhu zmluvy žalovaným, ale o novom návrhu, ktorý mal byť žalobcom písomne prijatý alebo odmietnutý. V konaní však nebola preukázaná existencia dvoch platných, vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov zmluvných strán v časti upravujúcej údaj o RPMN za úver, v dôsledku čoho je zmluva v uvedenej časti v zmysle § 40 ods. 1 OZ neplatná (napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/221/2019 zo dňa 31.3.2020). Následkom neplatnosti časti zmluvy je potom absencia obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na základe ktorej skutočnosti je potrebné považovať predmetný úver v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedených skutočností možno uzavrieť, že žalovaný plnil podľa zmluvy a poskytol žalobcovi úver vo výške 1.170 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca sa dostal do omeškania so splátkami úveru, žalovaný požiadal zamestnávateľov žalobcu o vykonávanie zrážok zo mzdy, nakoľko ku dňu 14.4.2016 mal voči žalobcovi pohľadávku vyplývajúcu z predmetnej zmluvy vo výške 1.618,01 eur, ku dňu 13.10.2017 vo výške 1.244,78 eur a ku dňu 30.5.2018 vo výške 880,42 eur. Zrážky zo mzdy boli žalobcovi vykonané vo výplatách za mesiace máj 2016 až január 2017, október 2017 až február 2018 a jún 2018 až júl 2018, a to v celkovej sume 1.140,17 eur. Keďže úver je bezúročný a bez poplatkov, žalobca bol povinný vrátiť žalovanému len poskytnutú sumu istiny úveru vo výške 1.001,83 eur (t.j. bez zmluvných úrokov a bez odplaty za poskytnutie služby), celkovo však žalovanému uhradil sumu 2.519,35 eur, ako to vyplýva z karty klienta (ku dňu 24.2.2016 žalobca zaplatil sumu 1.379,18 eur) a z potvrdení zamestnávateľov žalobcu (za obdobie od mesiaca máj 2016 do mesiaca júl 2018 mu bola zrazená mzda v celkovej výške 1.158,17 eur). Žalobca sa však domáha zaplata sumy zrazenej zo mzdy žalobcu len v nepremičanej časti za obdobie december 2016 až júl 2018, ktorej vyplatenie žalovanému súdu preukázal, preto súd žalobe v tejto časti vyhovel a žalovanému uložil povinnosť v zmysle § 456 OZ vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 701,34 eur, ktorá predstavuje majetkový prospech žalovaného získaný plnením bez právneho úkonu. Zároveň žalobcovi priznal nárok na úroky z omeškania vo výške 5% ročne z priznanej sumy od 1.9.2018 do zaplata, t.j. od prvého dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, kedy mu bola vykonaná posledná zrážka zo mzdy (v súlade s dispozičným právom žalobcu), ktorých výška je v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd žalobcovi priznal aj nárok na primerané finančné zadostučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, nakoľko bolo preukázané porušenie práv žalobcu ustanovených citovaným zákonom zo

strany žalovaného spočívajúce v uzavretí zmluvy obsahujúcej neplatné zmluvné dojednanie, a to jednak dohodu o zrážkach zo mzdy, ďalej zmluvnú podmienku upravujúcu odplatu za poskytnutie služby spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru a za poskytnutie služby spočívajúcu v možnosti odkladu splátok splatnosti revolvingu (viď výrok II. rozsudku zo dňa 1.4.2019), ako aj v absencii obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Citované ust. § 3 ods. 5 vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takého porušenia práv alebo povinností privodiť ujmu spotrebiteľovi. Vychádzajúc z judikatúry všeobecných súdov je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 22Co/66/2017). Súd na základe uvedeného konštatuje, že žalobcovi vznikla ujma v nemajetkovej sfére, nakoľko na základe neplatných právnych úkonov, resp. bez právneho dôvodu (keďže požadovaný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov) uhradil žalovanému sumu 1.517,52 eur, ktorú mu nebol povinný uhradiť. Súd mal za to, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi sa javí ako dôvodné, nakoľko zo strany žalovaného došlo k viacnásobnému porušeniu práv žalobcu, ktorej ochrany sa žalobca úspešne domáha. S ohľadom na uvedené skutočnosti súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie primeraného zadosťučinenia v sume 701,34 eur, t.j. vo výške rovnajúcej sa sume bezdôvodného obohatenia žalovaného. Požadovanú sumu zadosťučinenia súd považuje za spravodlivú, nakoľko vychádza z ujmy, ktorá žalobcovi vznikla, keďže predstavuje sumu, ktorú žalobca žalovanému uhradil bez právneho dôvodu. Zároveň možno uzavrieť, že je primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu, keďže zodpovedá svojmu účelu, t.j. poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Súd prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného (neplatná dohoda o zrážkach zo mzdy, neprijateľná zmluvná podmienka upravujúca odplatu za službu, vyhlásenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru), vplyv konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a vyhodnotil požadovanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia v danej sume za primeranú. Priznaná suma je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel žalobca v dôsledku konania žalovaného trpieť (zrážky zo mzdy) a je takisto satisfakciou postihujúcou žalovaného, ktorý konal ako dodávateľ závadne. K argumentácii žalovaného, že na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je nevyhnutné rozhodnutie súdu o porušení práva alebo povinnosti vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy (teda že takéto porušenie musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia súdu), súd uvádza, že predpokladmi na priznanie nároku je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti a spôsobilosť takého porušenia privodiť ujmu spotrebiteľovi. Iný výklad citovaného ustanovenia nevyplýva ani z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 389/2015, na ktoré rozhodnutie poukazuje žalovaný, nakoľko v jeho odôvodnení sa len konštatuje, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti (napr. aj nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia), neuvádza sa v ňom však taký výklad citovaného ustanovenia, že by podmienkou na jeho priznanie malo byť právoplatné rozhodnutie súdu o porušení práv spotrebiteľa. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v plnom rozsahu, nakoľko mal plný úspech vo veci samej (súd žalobcovi priznal nárok uplatňovaný žalobou v celom rozsahu). Posledným výrokom súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 3 CSP priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, nakoľko v odvolacom konaní bol plne úspešný. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, a to po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť, žalobu zamietnuť a priznať mu plnú náhradu trov konania. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nedošlo k uzavretiu zmluvy v písomnej forme preto, lebo medzi návrhom na uzavretie zmluvy a prijatím návrhu je rozdielny údaj o RPMN. Poukázal na to, že hodnota RPMN nie je v žiadnom právnom predpise stanovená ako podmienka vzniku úverovej zmluvy. Jednoznačne to vyplýva zo znenia ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia jednotlivých zmlúv o revolvingovom úvere. Ak by hodnota RPMN bola podmienkou vzniku zmluvy (teda obligatórnou náležitosťou pre jej vznik), potom by citované zákonné ustanovenia (osobitne § 11 ods. 1 písm. b) a g)) nemali žiadny právny význam. Súd prvej inštancie vychádzal z predpokladu, že žalobca navrhoval konkrétny údaj RPMN. Žalobca to nikdy nespravil, pričom v konaní neboli preukázané

skutočnosti, ktoré by vôbec umožnili takúto domnienku. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu, a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá (čo je na prvý pohľad zrejme pri údajoch ako adresa a označenie kontrolného úradu, ktorý je určený zákonom, priemerná hodnota RPMN, ktorý údaj určuje Ministerstvo financií SR). Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Poukázal na to, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nedojednávava, a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jej určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v čase určenom v zákone - údaje platné v čase uzavretia zmluvy. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákon č. 129/2010 Z.z. V tejto súvislosti poukázal i na rozhodnutia krajských súdov. RPMN teda nepredstavuje predmet záväzku, ale je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Pokiaľ preto pri tom istom okruhu zmluvných podmienok s rovnakými parametrami akceptácia oproti návrhu obsahuje iný údaj o RPMN, jedná sa nad akúkoľvek pochybnosť o uvedenie hodnoty platnej v čase uzavretia zmluvy, lebo zákonná úprava vyžaduje jeho uvedenie v čase uzavretia. Takáto aktualizácia nepredstavuje výhradu, doplnenie a ani zmenu návrhu zmluvy, a preto ju nemožno považovať za jeho odmietnutie. Odvolanie proti výroku o finančnom zadosťučinení odôvodnil nesplnením zákonných podmienok, pretože záver neodkazuje na záver o porušení konkrétneho práva určeného na ochranu spotrebiteľa, a tiež nepreskúmateľnosťou rozsudku čo do základu a výšky priznaného nároku. V prvom rade žalovaný považoval za sporný záver súdu, podľa ktorého porušenie práva spotrebiteľa je dané zistením, že nedošlo k dohode o RPMN. Poukázal na to, že v právnom poriadku nikdy neexistovalo, a ani dnes neexistuje ustanovenie, podľa ktorého by sa RPMN mala dohodnúť. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je tiež v tejto časti nepreskúmateľné, a to pokiaľ ide o výšku priznaného nároku, a tiež pokiaľ ide o základ priznaného nároku, nakoľko je v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR. Napadnutý rozsudok neobsahuje označenie žiadnej preukázanej skutočnosti vyplývajúcej z vykonaného dokazovania, ktorá by odôvodnila výšku priznaného finančného zadosťučinenia. V prípadoch, v ktorých rozhodnutie závisí na úvahe súdu, musí rozhodnutie vychádzať z vecného hodnotenia preukázaných skutočností, ktoré musia odôvodniť úvahu súdu o jej výsledku. Rozsudok obsahuje len všeobecný záver, že súd považuje uvedenú sumu za primeranú, pričom to, na základe čoho k tomu dospel, neuvádza. Nedostatok odôvodnenia sumy primeraného finančného zadosťučinenia zásadným spôsobom odporuje zákonu. Z pojmu „primeranosť“ možno vyvodiť, že súdu je daná možnosť a povinnosť postupovať individuálne, hodnotiť a posudzovať okolnosti konkrétneho zásahu, prípadne stanoviť ďalšie kritériá pre posúdenie každého prípadu.

4. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že medzi ním a žalovaným nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy, nakoľko odpoveď žalovaného ako veriteľa nemožno označiť za prijatie návrhu (akceptáciu), nakoľko zahŕňalo iný obsah, ako bol predložený návrh (oferta), a teda išlo o nový návrh, ktorý mal dlžník možnosť buď prijať, alebo neprijať. Žalovaný v odvolaní opakovane uvádza, že pre vznik úverovej zmluvy nie je potrebná žiadna dohoda o RPMN, a teda uvedenie inej výšky RPMN zo strany žalovaného nemôže spôsobiť neplatnosť zmluvy. Toto tvrdenie je však v priamom rozpore s ustanovením § 44 ods. 2 OZ. Pre úplnosť uviedol, že RPMN bola nepochybne v značne neprimeranej výške aj napriek tomu, že súd dospel k záveru, že táto podstatne neprevyšuje priemernú hodnotu RPMN v období uzatvorenia úveru. Podľa jeho názoru je nepochybné, že táto podstatne prevyšuje priemernú RPMN požadovanú na finančnom trhu, pretože je zrejme, že RPMN je vo výške 4,41 násobku priemernej RPMN. K odvolaniu v časti priznania primeraného finančného zadosťučinenia uviedol, že je nepochybné, že zmluva uzatvorená medzi ním a žalovaným nebola uzatvorená platne. Aj v prípade, ak by túto súd posúdil ako platne uzatvorenú, táto obsahovala neprijateľnú podmienku v bode 8.1 - neplatnú dohodu o poskytnutí služby, v ktorej bola dohodnutá odplata za službu v značne neprimeranej výške a bola zabezpečená neplatnou dohodou o zrážkach zo mzdy. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že rozhodnutie súdu v časti priznania primeraného finančného zadosťučinenia je nepreskúmateľné, nakoľko toto tvrdenie nie je pravdivé. Súd sa s odôvodnením priznania primeraného finančného zadosťučinenia dostatočne vypořiadal v bodoch 31. až 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom sa vyjadril aj k odôvodneniu výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od

úvahy súdu, pričom sú zohľadňované rôzne kritériá, ako intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Mal za to, že priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 701,34 eur je spravodlivým vyrovnaním ujmy, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a zároveň satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného strpieť.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP á contrario), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 370 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodným vo vzťahu k výroku I. napadnutého rozsudku a je čiastočne dôvodným vo vzťahu k výroku II. napadnutého rozsudku.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 9Csp/126/2018 bolo vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia.

7. Rozsudkom zo dňa 1. apríla 2019, č.k. 9Csp/126/2018-84 súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 701,34 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 701,34 eur od 1.9.2018 do zaplatenia (výrok I.), ako aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške 701,34 eur (výrok III.), všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej súd uvedeným rozsudkom určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 11.10.2013 v znení: „Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 168,17 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 87,36 eur v prípade, ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý.“, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti tejto podmienky (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu (výrok IV.).

8. V dôsledku v zákonnej lehote podaného odvolania zo strany žalovaného Krajský súd v Trnave ako súd odvolací uznesením zo dňa 28. apríla 2020, č.k. 25Co/139/2019-126 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., III. a IV. zrušil a vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Na základe uvedeného zostalo potom predmetom konania už len vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko rozsudok v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky nadobudol právoplatnosť dňa 21.5.2019.

10. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 701,34 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 701,34 eur od 1.9.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 701,34 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Ďalej súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v plnom rozsahu (výrok III.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu (výrok IV.).

11. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

12. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože odvolací súd v podstatnej časti zdieľa jeho právny záver vo veci, keď vec i v podstate správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd

odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. K veci považuje odvolací súd za potrebné doplniť nasledovné:

13. K odvolacej námietke žalovaného, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nedojednávajú, a preto účastníci zmluvy sa na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu, je potrebné dať za pravdu odvolateľovi, že výpočet RPMN je upravený zákonom o spotrebiteľských úveroch, pričom výška RPMN je ovplyvnená viacerými parametrami. Odvolací súd v súlade s právnym názorom súdu prvej inštancie ustálil, že síce nie je možné RPMN určiť dohodou, ale je nevyhnutné túto v správnej výške uviesť v zmluve o úvere. Dôvodom je tá skutočnosť, že spotrebiteľ má právo byť o výške RPMN informovaný pred uzavretím zmluvy, nakoľko je to nevyhnutné na to, aby mal spotrebiteľ možnosť posúdiť výhodnosť alebo nevýhodnosť zmluvy o úvere. Nemožno zamieňať také nedostatky zmluvy o úvere ako uvedenie nesprávnej výšky RPMN a uvedenie dvoch rozdielnych RPMN v návrhu (oferta) a v prijatí návrhu (akceptácia), nakoľko v prvom rade dôjde k dohode (konsenzus), avšak v druhom prípade dohoda (konsenzus) absentuje. Spotrebiteľ mal po schválení jeho žiadosti o poskytnutie úveru podpísať definitívnu verziu zmluvy so všetkými povinnými náležitosťami, vrátane určeného RPMN.

14. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie ESD vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová c/a FINWAY, a. s., čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48, ako aj bod I. prílohy I. tejto Smernice, sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru predstavujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom, a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Celková výška úveru v zmysle citovanej smernice v zmysle čl. 3 písm. l) Smernice je vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Podľa čl. 3 písm. g) tejto Smernice, obdobne aj § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a ktoré sú veriteľovi známe. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. V dôsledku uvedeného pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa“ spojené s úverom sa navzájom vylučujú. Celková výška úveru preto nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť žiadnu odmenu, poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru, a to v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na vyššie uvedené možno predpokladať, že do výpočtu RPMN bol nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do neho boli zahrnuté aj administratívne poplatky, ktoré si žalobca od žalovaného ihneď zúčtoval, čo spôsobilo podhodnotenie skutočnej RPMN. Hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky je potom nesprávne určená nižšie, podhodnotená v neprospech spotrebiteľa. Táto skutočnosť potom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z.

15. S prihliadnutím na to bol záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti uzatvoreného úveru správny a bolo preto dôvodným žalovanému uložiť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v žalovanej výške, pričom v podrobnostiach odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti (bod 30.).

16. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

17. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdeniami odvolateľa o nesplnení zákonných podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a rovnako sa nestotožnil s jeho názorom o nepreskúmateľnosti rozsudku čo do základu a výšky priznaného nároku. Odvolací súd sa nestotožnil len s výškou priznaného nároku, pričom vychádzajúc s odôvodnenia napadnutého rozsudku v tejto časti dopĺňa nasledovné:

18. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je nutné použiť jeho ustanovenie § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie

má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje, je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarcia pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď narozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadostučinenia.

19. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie svojich práv, keď jednak rozsudkom zo dňa 1. apríla 2019, č.k. 9Csp/126/2018-84 bolo určené, že zmluvná podmienka uvedená v bode 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 11.10.2013 v znení: „Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 168,17 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 87,36 eur v prípade, ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý.“, je neplatná z dôvodu neprijateľnosti tejto podmienky a následne rozsudkom napadnutým odvolaním bolo žalovanému uložené vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 701,34 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 701,34 eur od 1.9.2018 do zaplataenia. Bolo potrebné prihliadnuť na to, že dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená medzi stranami sporu bola posúdená ako neplatná v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre neurčitosť právneho úkonu, ako aj z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná. Na základe predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy boli v období od mesiaca máj 2016 do januára 2017 vykonávané zrážky v sume 62,69 eur, v období október 2017 do februára 2018 po 81,50 eur a v období jún až júl 2018 vo výške 84,31 eur mesačne. Bolo potrebné prihliadnuť na to, že na základe dohody o zrážkach zo mzdy (vyhodnotenej ako neplatnej) boli dojednané zrážky zo mzdy vo výške 62,69 eur mesačne, a teda zrážky boli v období od októbra 2017 do júla 2018 vykonávané vo väčšom rozsahu. Keďže úver poskytnutý žalobcovi bol bezúročný a bez poplatkov, žalobca bol povinný vrátiť žalovanému len poskytnutú sumu istiny úveru vo výške 1.001,83 eur, teda bez zmluvných úrokov a bez odplaty za poskytnutie služby, celkovo však žalovanému uhradil sumu 2.519,35 eur, ako to vyplýva z karty klienta a z potvrdení zamestnávateľov žalobcu. Žalobca sa však domáhal zaplataenia sumy zrazenej zo mzdy len v nepremičanej časti za obdobie od decembra 2016 - júl 2018, ktoré vyplataenie žalovanému súdu preukázal.

20. S prihliadnutím na judikatúru odvolacieho súdu v obdobných veciach (rozsudky Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/14/2020, 23CoCsp/36/2020, 11Co/258/2019, 11Co/215/2019, 9Co/122/2019, 25Co/197/2018, 25Co/158/2018) odvolací súd dospel k záveru, že primeraným finančným zadostučinením so zohľadnením okolnosti konkrétneho prípadu uvedených vyššie možno považovať sumu 300 eur.

21. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti priznania primeraného finančného zadostučinenia podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému uložil zaplatiť

žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur a vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadosťučinenia žalobu zamietol.

22. Keďže došlo k čiastočnej zmene napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, bolo potrebné rozhodnúť i o nároku na náhradu trov tak prvoinštančného, ako i odvolacieho konania (§ 396 ods. 2 CSP).

23. Žalobca bol v časti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia úspešný v celom rozsahu a v časti uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia bol úspešný v rozsahu 300 eur z požadovaného nároku vo výške 701,34 eur.

24. Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 O.s.p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 O.s.p. (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 142/2014). Narozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, nová právna úprava obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 O.s.p.), ale len dve (§ 255 ods. 1 a 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná, zohľadňuje sa teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Napríklad pri sporoch o ochranu osobnosti býva pravidlom, že si žalobca svoju nemajetkovú ujmu ocení spravidla vyššie, ako na nakoľko mu ju odhadne súd podľa výsledkov vykonaného dokazovania. Nebolo by však celkom spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou nemajetkovej ujmy požadovať od žalobcu, aby svoju ujmu podceňoval iba preto, aby potom nemusel hradiť trovy konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III.US 170/1999). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, pričom výška majetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. V podrobnostiach odvolací súd odkazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 399/2020 z 15.4.2020.

25. Aplikáciou vyššie uvedených záverov odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodným o nároku na náhradu trov tohto (prvoinštančného i odvolacieho konania, ktoré tvoria jeden celok) rozhodnúť v zmysle § 255 ods. 1 CSP a vychádzať z toho, že žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu, keď v časti uplatnenia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bol úspešný v celom uplatnenom nároku a v časti uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia mu bola priznaná časť žalobou uplatneného nároku, pričom výška tohto nároku vyplývala z úvahy súdu a žalobcu nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Preto odvolací súd žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

26. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).